

Er psykologer gjerrige?

Etter jevnlig å ha skrevet kronikker i Tidsskriftet de siste årene sitter jeg igjen med en merkelig tom følelse.

TEKST

Anne S kard

PUBLISERT 5. juni 2009

DEBATT: RESPONS

Hvorfor har jeg drevet med dette? Det ligger ganske mange timers arbeid bak hver artikkel, og hva har vært vitsen? Det har vært både utfordrende og spennende å ta opp temaer jeg synes er viktige, og som jeg synes psykologer bør ha meninger om, – som hva slags psykologer vi ønsker oss i fremtiden, utdannelsen eller det mangelfulle tilbudet om behandling hos privatpraktiserende. Men nå lurer jeg på om det bare er noen få av oss som er opptatt av disse temaene.

Faktum er i hvert fall at jeg har fått uventet lite respons – og jeg vet at jeg ikke er den eneste. Da jeg i sin tid jobbet med å lage radioprogrammer i NRK, prøvde jeg stadig å få med psykologer. Og det var utrolig hvilke begrunnelser jeg kunne få fra enkelte for at de ikke ville delta. (Psykiaterne stilte derimot gjerne opp.) En psykolog sa imidlertid klart at den manglende reaksjonen – tausheten – fra kolleger i etterkant var for ubehagelig. Så dette er altså ikke noe nytt fenomen.

Nå kan det tenkes at det generelt er få som leser artiklene i Tidsskriftet, eller at de temaene jeg har tatt opp, faktisk ikke har engasjert så mange. Derfor lurer jeg jo på om det er andre som kjenner seg igjen. Og hvis det er det, da hadde det vært spennende å finne ut hvorfor det er sånn. Er det faktisk få som leser – og har meninger om – det som skrives? Eller er det mange som tror at det de mener, ikke er av interesse for andre? Synes vi kanskje det er vanskelig å kommentere noe dersom vi er kritiske og negative eller uenige? Eller kan vi bli litt gjerrige og tilbakeholdne med respons i ren misunnelse på andre som «får anledning til» å ytre seg om både dette og hint?

Sånn kunne jeg fortsette – for jeg aner ikke svarene. Og dersom ingen andre kjenner seg igjen, er det selvfølgelig andre spørsmål jeg må stille til meg selv. Men jeg synes det er rart fordi vi, som psykologer, vet hvor viktig det er med respons og bekreftelse, ros og ris, å bli sett og hørt. Dette gjelder jo ikke bare barn, det gjelder oss alle. Og psykologer som skriver i Tidsskriftet eller stikker hodet ut i andre sammenhenger, er vel ikke særlig annerledes enn andre mennesker.

Og nettopp fordi vi vet at de fleste har behov for og setter pris på ulike former for respons, spør jeg: Er det noen som har forslag til hvordan vi psykologer kan bli flinkere til å vise litt mer interesse, omtanke og raushet – også overfor hverandre?

anne.skard@getmail.no

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 46, nummer 6, 2009, side

TEKST

Anne S kard